Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 17. júna 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Právomoc a uznávanie a výkon rozsudkov v občianskych a obchodných veciach – Článok 7 bod 2 – Osobitná právomoc vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti – Miesto, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok – Osoba, ktorá tvrdí, že jej práva na ochranu osobnosti boli porušené v dôsledku uverejnenia článku na internete – Miesto vzniku škody – Centrum záujmov tejto osoby“

Vec C-800/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Sąd Apelacyjny w Warszawie (Odvolací súd Varšava, Poľsko) z 30. októbra 2019 a doručený Súdnemu dvoru 30. októbra 2019, ktorý súvisí s konaním:

Mittelbayerischer Verlag KG

proti

SM,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia L. Bay Larsen, M. Safjan a N. Jääskinen,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Mittelbayerischer Verlag KG, v zastúpení: P. Niezgódka, adwokat,

– SM, v zastúpení: M. Brzozowska-Pasieka, adwokat, a S. Topa, radca prawny,

– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: poľština.

– Európska komisia, v zastúpení: M. Heller a K. Herrmann, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 23. februára 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 7 bodu 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Mittelbayerischer Verlag KG a SM, ktorého predmetom je údajné porušenie práv poslednej uvedenej osoby na ochranu osobnosti v dôsledku uverejnenia článku na internetovej stránke tejto spoločnosti.

Právny rámec

3 Odôvodnenia 4, 15 a 16 nariadenia č. 1215/2012 stanovujú:

„(4) Niektoré odlišnosti vnútroštátnych právnych noriem upravujúcich právomoc súdov a uznávanie rozsudkov bránia zdravému fungovaniu vnútorného trhu. Vyžadujú sa ustanovenia harmonizujúce normy konfliktu právomoci v občianskych a obchodných veciach a zabezpečujúce rýchle a jednoduché uznávanie a výkon rozsudkov vydaných v niektorom členskom štáte.

…

(15) Normy právomoci by mali byť ľahko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska [bydliska alebo sídla – *neoficiálny preklad*] žalovaného. Právomoc založená na tomto kritériu by mala byť vždy k dispozícii, okrem určitých presne vymedzených situácií, keď predmet sporu alebo zmluvná voľnosť účastníkov odôvodňuje iný hraničný ukazovateľ. Bydlisko [sídlo – *neoficiálny preklad*] právnickej osoby treba definovať osobitne, aby boli spoločné pravidlá prehľadnejšie a vyhlo sa konfliktu právomoci.

(16) Okrem bydliska [bydliska alebo sídla – *neoficiálny preklad*] žalovaného musia byť k dispozícii aj alternatívne kritériá právomoci založené na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou alebo na účely uľahčenia efektívneho riadneho výkonu súdnictva. Existencia takejto úzkej väzby by mala zaručiť právnu istotu a vylúčiť, že osoba by bola žalovaná na súde členského štátu, s čím [ktorého právomoc – *neoficiálny preklad*] nemohla rozumne predvídať. Je to dôležité predovšetkým v prípade sporov týkajúcich sa mimozmluvných záväzkov vyplývajúcich z porušenia práva na súkromie a práva na ochranu osobnosti vrátane poškodzovania dobrého mena.“

4 Článok 4 tohto nariadenia, ktorý sa nachádza v oddiele 1 kapitoly II tohto nariadenia, nazvanom „Všeobecné ustanovenia“, v odseku 1 stanovuje:

„Ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom [osoby usadené – *neoficiálny preklad*] na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.“

5 Článok 5 uvedeného nariadenia, ktorý sa nachádza v tomto oddiele 1, v odseku 1 stanovuje:

„Osoby s bydliskom [Osoby usadené – *neoficiálny preklad*] na území členského štátu možno žalovať na súdoch iného členského štátu len na základe kritérií upravených v oddieloch 2 až 7 tejto kapitoly.“

6 Článok 7 toho istého nariadenia, ktorý je súčasťou oddielu 2 kapitoly II tohto nariadenia, nazvaný „Osobitná právomoc“, v bode 2 stanovuje:

„Osobu s bydliskom [s bydliskom alebo sídlom – *neoficiálny preklad*] na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte:

…

2. vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

7 SM je poľským štátnym príslušníkom s bydliskom vo Varšave (Poľsko), ktorý bol počas druhej svetovej vojny uväznený vo vyhladzovacom tábore Auschwitz (Poľsko). Venuje sa činnostiam, ktorých cieľom je v povedomí verejnosti chrániť spomienku na obete trestných činov, ktoré nacistické Nemecko spáchalo počas tohto konfliktu voči Poliakom.

8 Mittelbayerischer Verlag je spoločnosť so sídlom v Regensburgu (Nemecko). Na svojej internetovej stránke uverejňuje regionálny denník v nemeckom jazyku, ktorý je dostupný aj z iných krajín, medzi inými z Poľska.

9 Dňa 15. apríla 2017 bol na tejto stránke uverejnený článok s názvom Ein Kämpfer und sein zweites Leben (Bojovník a jeho druhý život). Tento článok, ktorý sa venuje osudu pána Izraela Offmana, Žida preživšieho holokaust, počas druhej svetovej vojny a po nej, uvádza skutočnosť, že jeho sestra „bola zavraždená v poľskom vyhladzovacom tábore Treblinka“.

10 Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, Sąd Apelacyjny w Warszawie (Odvolací súd Varšava) uvádza, že je historicky nepopierateľné, že tábor Treblinka bol nacistický vyhladzovací tábor nachádzajúci sa na poľskom území okupovanom počas tohto konfliktu.

11 Podľa tohto súdu bol výraz „poľský vyhladzovací tábor Treblinka“ dostupný na internete len počas niekoľkých hodín, a to dovtedy, čo bol po reakcii poľského konzulátu v Mníchove (Nemecko) prostredníctvom e-mailu nahradený slovami „bola zavraždená nacistami v nemeckom nacistickom vyhladzovacom tábore Treblinka nachádzajúcom sa v okupovanom Poľsku“.

12 Dňa 27. novembra 2017 SM podal na Sąd Okręgowy w Warszawie (Krajský súd Varšava) žalobu proti spoločnosti Mittelbayerischer Verlag, ktorou sa domáhal ochrany svojich práv na ochranu osobnosti, najmä svojej národnej identity a dôstojnosti, ktoré boli podľa neho porušené z dôvodu použitia uvedeného výrazu.

13 SM uviedol rozsudok z 25. októbra 2011, eDate Advertising a i. (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685), aby odôvodnil, že právomoc má tento súd.

14 Mittelbayerischer Verlag vzniesla námietku neprípustnosti založenú na nedostatku právomoci poľských súdov na rozhodovanie o žalobe, ktorú SM podal, a to z toho dôvodu, že na rozdiel od situácií, o ktoré išlo vo veciach, ktoré viedli k vydaniu uvedeného rozsudku, článok, ktorý uverejnila na internete, sa priamo netýkal SM. Dodáva, že jej činnosť má dosah obmedzený na región Horné Falcko (Nemecko) a že denník, ktorý vydáva na svojej internetovej stránke, sa zaoberá najmä regionálnymi aktualitami a je dostupný len v nemeckom jazyku.

15 V tejto súvislosti Mittelbayerischer Verlag odkazom na požiadavku predvídateľnosti pravidiel právomoci stanovených v nariadení č. 1215/2012 tvrdila, že za takýchto okolností nemohla objektívne predpokladať právomoc poľských súdov. V dôsledku toho sa podľa nej nemá uplatniť článok 7 bod 2 tohto nariadenia, ale jeho článok 4 ods. 1, čo by viedlo k určeniu právomoci nemeckých súdov.

16 Uznesením z 5. apríla 2019 Sąd Okręgowy w Warszawie (Krajský súd Varšava) zamietol námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla Mittelbayerischer Verlag, a dospel k záveru, že podmienky na prejednanie žaloby, ktorú podal SM podľa článku 7 bodu 2 uvedeného nariadenia, boli splnené. Podľa tohto súdu totiž vzhľadom na to, že internetová stránka spoločnosti Mittelbayerischer Verlag, ako aj sporný článok, ktorý bol na nej uverejnený, boli dostupné aj z Poľska, a výraz „poľský vyhladzovací tábor“ použitý v tomto článku mohol vzbudiť pozornosť poľských čitateľov, mohla Mittelbayerischer Verlag predpokladať, že územie Poľska možno považovať za miesto, kde došlo k porušeniu práv na ochranu osobnosti týchto čitateľov, a že mohla byť žalovaná na poľských súdoch.

17 Mittelbayerischer Verlag podala 25. apríla 2019 proti tomuto uzneseniu žalobu na vnútroštátny súd, Sąd Apelacyjny w Warszawie (Odvolací súd Varšava), pričom sa odvolávala na porušenie článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012. Toto ustanovenie bolo podľa nej uplatnené napriek tomu, že nemohla rozumne predpokladať, že proti nej bude z dôvodu uverejnenia uvedeného článku podaná žaloba na poľské súdy, keďže obsah tohto článku sa netýka ani SM, ani Poľskej republiky.

18 Tento súd uvádza, že poľské súdy v podobných prípadoch už rozhodli, že majú právomoc. Pýta sa však na výklad tohto ustanovenia, a to najmä vzhľadom na požiadavku predvídateľnosti pravidiel právomoci stanovených v nariadení č. 1215/2012, uvedenú v jeho odôvodneniach 15 a 16.

19 Konkrétne, hoci pripúšťa, že výraz „poľský vyhladzovací tábor“ použitý v článku, o ktorý ide v spore, o ktorom rozhoduje, možno v Poľsku vnímať negatívne, keďže môže uviesť časť verejnosti do omylu tým, že u nej vzbudí dojem, že Poliaci sú zodpovední za založenie vyhladzovacích táborov a zločinov, ktoré v nich boli spáchané, a tiež šokovať osoby, ktoré boli samy v týchto táboroch uväznené alebo ktorých blízki boli počas druhej svetovej vojny usmrtení rukou nemeckých okupačných síl, uvedený súd si aj tak kladie otázku, či konkrétne okolnosti tohto sporu postačujú na to, aby bolo možné domnievať sa, že Mittelbayerischer Verlag mohla rozumne predpokladať, že by mohla byť žalovaná na poľskom súde z toho dôvodu, že obsah tohto článku údajne porušoval práva na ochranu osobnosti osoby usadenej v Poľsku, a to napriek tomu, že tento text ani pri jeho najširšom výklade nijako nevytýka SM ani žiadnemu inému Poliakovi, že by spáchali akýkoľvek čin, ani sa ho priamo ani nepriamo netýka.

20 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že tieto okolnosti sa odlišujú od okolností, o ktoré išlo vo veciach, ktoré viedli k vyhláseniu rozsudkov z 25. októbra 2011, eDate Advertising a i. (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685), a zo 17. októbra 2017, Bolagsupplysningen a Ilsjan (C-194/16, EU:C:2017:766), v ktorých sa sporné publikácie priamo týkali dotknutých fyzických a právnických osôb, pričom uvádzali ich mená a priezviská, prípadne obchodné meno.

21 V tejto súvislosti tento súd uvádza, že ďalší potenciálni žalobcovia, a to Poliaci usadení v iných členských štátoch, by sa mohli na účely určenia právomoci súdov členského štátu, v ktorom sa nachádza centrum ich záujmov, odvolávať na rovnaké dôvody, aké uvádza SM na odôvodnenie právomoci poľských súdov. Uznanie právomoci poľských súdov na základe článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012 by teda znamenalo tiež uznanie, že Mittelbayerischer Verlag mala predpokladať, že uverejnením sporného článku sa stane žalovateľnou na súdoch akéhokoľvek členského štátu.

22 Okrem toho uvedený súd uvádza, že ak by sa Súdny dvor domnieval, že právomoc na základe tohto ustanovenia možno priznať za takých okolností, o aké ide vo veci samej, bolo by potrebné presnejšie identifikovať kritériá posúdenia umožňujúce vnútroštátnemu súdu vyhlásiť svoju právomoc.

23 Za týchto okolností Sąd Apelacyjny w Warszawie (Odvolací súd Varšava) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 7 bod 2 nariadenia [č. 1215/2012] vykladať v tom zmysle, že právomoc založená na kritériu centra záujmov sa uplatní vo veci, v ktorej fyzická osoba podá žalobu týkajúcu sa práv na ochranu osobnosti v prípade, keď uverejnenie na internete označované za akt porušujúci tieto práva neobsahuje informácie, ktoré priamo alebo nepriamo súvisia s touto konkrétnou fyzickou osobou, ale obsahuje len informácie alebo tvrdenia naznačujúce hanebné činy skupiny ľudí, ku ktorej patrí žalobca (v konkrétnom prípade [poľského] národa), pričom žalobca v tom vidí porušenie svojich práv na ochranu osobnosti?

2. Treba vo veci majetkovej a nemajetkovej ochrany práv na ochranu osobnosti pred porušeniami na internete pri posudzovaní základov právomoci uvedených v článku 7 bode 2 nariadenia [č. 1215/2012], t. j. pri posudzovaní, či vnútroštátny súd je súdom podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody, zohľadniť také skutočnosti ako:

– okruh príjemcov, ktorým je v zásade adresovaná internetová stránka, na ktorej došlo k porušeniu,

– jazyk, v akom je redigovaná táto internetová stránka a príslušné uverejnenie článku,

– čas, počas ktorého bola sporná internetová informácia prístupná príjemcom,

– individuálne okolnosti na strane žalobcu, akými sú osud žalobcu počas vojny a jeho súčasná spoločenská činnosť, v prejednávanej veci uvádzané odôvodnenie osobitného práva brániť sa súdnou cestou šíreniu výhrad voči skupine ľudí, spoločenstvu, ktorého je žalobca členom?“

O prejudiciálnych otázkach

24 Svojimi otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 7 bod 2 nariadenia č. 1215/2012 vykladať v tom zmysle, že súd miesta, v ktorom sa nachádza centrum záujmov osoby, ktorá tvrdí, že obsah uverejnený na internetovej stránke porušil jej práva na ochranu osobnosti, má právomoc rozhodovať o žalobe o náhradu celej údajne spôsobenej škody podanej touto osobou len v prípade, ak tento obsah umožňuje priamo alebo nepriamo identifikovať uvedenú osobu ako jednotlivca.

25 Ako vyplýva z odôvodnení 4 a 15 nariadenia č. 1215/2012, cieľom tohto nariadenia je harmonizovať normy konfliktu právomoci v občianskych a obchodných veciach prostredníctvom ľahko predvídateľných noriem súdnej právomoci. Toto nariadenie tak sleduje cieľ právnej istoty spočívajúci v posilnení právnej ochrany osôb usadených v Európskej únii tým, že sa žalobcovi umožní ľahko určiť súd, na ktorý sa môže obrátiť, a žalovanému rozumne predvídať, na ktorom súde môže byť žalovaný (rozsudok zo 4. októbra 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, bod 34).

26 Ako výnimku z právomoci stanovenej v článku 4 nariadenia č. 1215/2012, teda z právomoci súdov členského štátu, na území ktorého je žalovaný usadený, ktorá predstavuje všeobecné pravidlo, treba pravidlo osobitnej právomoci vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti uvedené v článku 7 bode 2 tohto nariadenia vykladať reštriktívne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. mája 2019, Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, body 21 a 22, ako aj citovanú judikatúru).

27 Toto pravidlo osobitnej právomoci je založené na existencii osobitne úzkej väzby medzi sporom a súdom miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody, čo odôvodňuje priznanie právomoci tomuto súdu z dôvodov riadneho výkonu spravodlivosti a hospodárnej organizácie konania (rozsudok zo 17. októbra 2017, Bolagsupplysningen a Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, bod 26, ako aj citovaná judikatúra).

28 Ako je pripomenuté v odôvodnení 16 nariadenia č. 1215/2012, ktoré treba zohľadniť na účely výkladu článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012, existencia úzkej väzby medzi súdom a prebiehajúcim sporom by mala zaručiť právnu istotu a vylúčiť možnosť, že osoba by bola žalovaná pred súdom členského štátu, ktorého právomoc nemohla rozumne predvídať, pričom tento aspekt je dôležitý predovšetkým v sporoch týkajúcich sa mimozmluvných záväzkov vyplývajúcich z porušenia práva na súkromie a práva na ochranu osobnosti vrátane poškodzovania dobrého mena (rozsudok zo 17. októbra 2017, Bolagsupplysningen a Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, bod 28).

29 Okrem toho podľa ustálenej judikatúry výraz „miesto, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody“ uvedený v tomto ustanovení, sa vzťahuje tak na miesto, kde došlo k príčinnej udalosti, ako aj na miesto vzniku škody, pričom každé z týchto miest môže podľa okolností poskytnúť zvlášť užitočné údaje týkajúce sa dôkazov a organizácie konania (rozsudok zo 17. októbra 2017, Bolagsupplysningen a Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, bod 29, ako aj citovaná judikatúra).

30 V prejednávanej veci sa vnútroštátny súd pýta na možnosť rozhodnúť, že má vo veci právomoc na základe miesta vzniku údajnej škody za okolností, o aké ide v spore vo veci samej.

31 V tejto súvislosti Súdny dvor v osobitnom kontexte internetu rozhodol, že v prípade údajného porušenia práv na ochranu osobnosti prostredníctvom obsahu informácií uverejnených na internetovej stránke, má osoba, ktorá sa cíti byť poškodená, možnosť podať žalobu o náhradu

celej spôsobenej škody, na súd miesta, v ktorom sa nachádza centrum jej záujmov (rozsudok zo 17. októbra 2017, Bolagsupplysningen a Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, bod 32, ako aj citovaná judikatúra).

32 Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil, že táto možnosť je odôvodnená záujmom riadneho výkonu spravodlivosti, a nie účelom osobitne chrániť žalobcu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. októbra 2017, Bolagsupplysningen a Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, bod 38).

33 Pravidlo osobitnej právomoci vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti totiž nesleduje rovnaký cieľ ako pravidlá týkajúce sa právomoci obsiahnuté v oddieloch 3 až 5 kapitoly II nariadenia č. 1215/2012, ktorých účelom je poskytnúť slabšej strane zvýšenú ochranu (rozsudok zo 17. októbra 2017, Bolagsupplysningen a Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, bod 39, ako aj citovaná judikatúra).

34 Okrem toho vo veciach, v ktorých boli vyhlásené rozsudky z 25. októbra 2011, eDate Advertising a i. (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685), ako aj zo 17. októbra 2017, Bolagsupningen a Ilsjan (C-194/16, EU:C:2017:766), Súdny dvor konštatoval, že právomoc súdu miesta, kde mal údajný poškodený centrum svojich záujmov, je v súlade s cieľom predvídateľnosti pravidiel právomoci vo vzťahu k žalovanému v prípade, že vydavateľ obsahu porušujúceho právo má v okamihu zverejnenia tohto obsahu na internete možnosť poznať centrá záujmov osôb, ktorých sa tento obsah týka, takže kritérium centra záujmov umožňuje súčasne žalobcovi ľahko identifikovať súd, na ktorý sa môže obrátiť, a žalovanému rozumne predpokladať súd, na ktorom môže byť žalovaný (rozsudky z 25. októbra 2011, eDate Advertising a i., C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685, bod 50, ako aj zo 17. októbra 2017, Bolagsupplysningen a Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, bod 35).

35 Tieto veci sa týkali situácií, v ktorých sa obsah informácií uverejnených na internete týkal priamo osôb, ktorých práva na ochranu osobnosti boli údajne porušené, pretože v nich boli menovite uvedené.

36 Na rozdiel od uvedených vecí sa však vec sama týka situácie, v ktorej sa osoby, ktorá sa domnieva, že jej práva na ochranu osobnosti boli porušené obsahom uverejneným na internetovej stránke spoločnosti Mittelbayerischer Verlag, tento obsah nijako netýka, priamo ani nepriamo, a to ani pri jeho najširšom výklade. Zdá sa totiž, že táto osoba založila svoje tvrdenia na zásahu do jej identity a národnej dôstojnosti, ktorý údajne vyplýva z použitia výrazu „poľský vyhladzovací tábor Treblinka“.

37 Priznanie právomoci súdu miesta, kde sa nachádza centrum záujmov osoby, rozhodovať o žalobe tejto osoby o náhradu celej údajne spôsobenej škody, zatiaľ čo táto osoba nie je v uvedenom obsahu ani menovite uvedená, ani nepriamo identifikovaná ako jednotlivec, by však narušilo predvídateľnosť pravidiel právomoci stanovených nariadením č. 1215/2012 a právnu istotu, ktorú toto nariadenie zaručuje, najmä vo vzťahu k vydavateľovi dotknutého obsahu.

38 Tento vydavateľ totiž nemôže dôvodne predpokladať, že bude žalovaný na týchto súdoch, pretože v okamihu, keď na internete uverejní obsah, nemá možnosť poznať centrá záujmov osôb, ktorých sa tento obsah ani netýka.

39 Opačný výklad by viedol k znásobeniu potenciálnych kritérií právomoci a mohol by tak ovplyvniť predvídateľnosť pravidiel právomoci stanovených v nariadení č. 1215/2012, a v dôsledku toho aj porušiť zásadu právnej istoty, na ktorej sa toto nariadenie zakladá (pozri analogicky rozsudok z 13. júla 2006, Roche Nederland a i., C-539/03, EU:C:2006:458, bod 37).

40 Navyše okrem skutočnosti, že výnimky zo zásady právomoci súdu v mieste bydliska alebo sídla žalovaného musia mať výnimočnú povahu a musia sa vykladať reštriktívne (rozsudok z 31. januára 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, bod 40 a citovaná judikatúra), by výklad článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012, podľa ktorého by v situácii, o akú ide vo veci samej, mal súd v mieste, kde sa nachádza centrum záujmov osoby, ktorá sa domnieva, že jej práva na ochranu osobnosti boli porušené na základe obsahu uverejneného na internete, právomoc rozhodovať o žalobe tejto osoby o náhradu celej údajne spôsobenej škody, bol v rozpore so základom, na ktorom sa zakladá osobitné pravidlo právomoci vyjadrené v tomto ustanovení, ktorým je existencia osobitne úzkej väzby medzi sporom a súdmi určenými podľa tohto pravidla, ktorého cieľom, ako bolo pripomenuté v bode 28 tohto rozsudku, je zabezpečiť právnu istotu a vyhnúť sa tomu, aby bol ten, kto údajne spôsobil ujmu na týchto právach, žalovaný na súde členského štátu, o ktorom to nemohol rozumne predvídať.

41 Podľa uvedeného ustanovenia teda jedine existencia tejto väzby umožňuje odchýliť sa od zásadnej právomoci stanovenej v článku 4 ods. 1 tohto nariadenia, ktorá sa priznáva súdom členského štátu, na území ktorého je žalovaný usadený.

42 Na to, aby bolo možné dosiahnuť ciele predvídateľnosti pravidiel právomoci stanovených v nariadení č. 1215/2012 a právnej istoty, ktoré toto nariadenie sleduje, sa musí uvedená väzba v prípade, že určitá osoba tvrdí, že jej práva na ochranu osobnosti boli porušené obsahom uverejneným na internete, zakladať nie na výlučne subjektívnych prvkoch spojených len s osobným pocitom tejto osoby, ale na objektívnych a overiteľných skutočnostiach umožňujúcich priamo alebo nepriamo identifikovať túto osobu ako jednotlivca.

43 Ani príslušnosť osoby k rozsiahlej identifikovateľnej skupine, o akú ide v prvej otázke vnútroštátneho súdu, sama osebe neumožňuje dosiahnuť tieto ciele predvídateľnosti pravidiel právomoci a právnej istoty, keďže centrá záujmov členov takejto skupiny sa môžu nachádzať v ktoromkoľvek členskom štáte Únie.

44 V prejednávanej veci však SM v obsahu uverejnenom na internetovej stránke spoločnosti Mittelbayerischer Verlag jednoznačne nie je identifikovaný ako jednotlivec, a to ani priamo, ani nepriamo, ale domnieva sa, že použitie výrazu, ktorý napáda, v tomto obsahu vzhľadom na jeho príslušnosť k poľskému ľudu predstavuje porušenie jeho práv na ochranu osobnosti.

45 Za týchto okolností neexistuje osobitne úzka väzba medzi súdom miesta, kde sa nachádza centrum záujmov osoby, ktorá sa domáha týchto práv na ochranu osobnosti, a predmetným sporom, takže tento súd nemá právomoc rozhodovať o tomto spore podľa článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012.

46 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položené otázky odpovedať tak, že článok 7 bod 2 nariadenia č. 1215/2012 sa má vykladať v tom zmysle, že súd miesta, kde sa nachádza centrum záujmov osoby, ktorá tvrdí, že jej práva na ochranu osobnosti boli porušené obsahom uverejneným na internetovej stránke, má právomoc rozhodovať o žalobe o náhradu celej údajne spôsobenej škody podanej touto osobou len v prípade, ak sa v tomto obsahu nachádzajú objektívne a overiteľné skutočnosti, ktoré umožňujú priamo alebo nepriamo identifikovať uvedenú osobu ako jednotlivca.

O trovách

47 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 7 bod 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že súd miesta, kde sa nachádza centrum záujmov osoby, ktorá tvrdí, že jej práva na ochranu osobnosti boli porušené obsahom uverejneným na internetovej stránke, má právomoc rozhodovať o žalobe o náhradu celej údajne spôsobenej škody podanej touto osobou len v prípade, ak sa v tomto obsahu nachádzajú objektívne a overiteľné skutočnosti, ktoré umožňujú priamo alebo nepriamo identifikovať uvedenú osobu ako jednotlivca.

Podpisy